

2026/1347

19.6.2026

DECYZJA RADY (UE) 2026/1347

z dnia 4 czerwca 2026 r.

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw”

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 i 2, art. 83 ust. 1 oraz art. 87 ust. 2, w związku z art. 218 ust. 6,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady (UE) 2025/2307 ⁽²⁾ Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw” (zwana dalej „konwencją”) została podpisana w imieniu Unii w Hanoi w Wietnamie w dniu 25 października 2025 r., z zastrzeżeniem zawarcia przedmiotowej konwencji w późniejszym terminie.
- (2) Konwencja jest zgodna z celami Unii w zakresie bezpieczeństwa, o których mowa w art. 67 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a mianowicie z zapewnieniem wysokiego poziomu bezpieczeństwa za pomocą środków zapobiegających przestępczości i zwalczających ją, a także za pomocą środków służących koordynacji i współpracy organów policyjnych i sądowych oraz innych właściwych organów, a także przez zbliżenie przepisów karnych.
- (3) Konwencja ma zastosowanie do określonych postępowań przygotowawczych i postępowań karnych dotyczących przestępstw określonych zgodnie z konwencją, jak również do wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej dotyczącego poważnych przestępstw (przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności w maksymalnym wymiarze co najmniej czterech lat lub bardziej surową karą) i umożliwia wymianę informacji wyłącznie w takich celach.
- (4) Konwencja harmonizuje ograniczony zbiór jasno określonych przestępstw, zapewniając jednocześnie Państwom Stronom niezbędną swobodę w celu uniknięcia kryminalizacji postępowania zgodnego z prawem.
- (5) Konwencja ustanawia jedynie wymogi minimalne dotyczące odpowiedzialności osób prawnych za udział w przestępstwach określonych zgodnie z konwencją. Konwencja nie wymaga od Państw Stron przyjęcia środków, które mogą być konieczne w celu ustanowienia odpowiedzialności osób prawnych w sposób, który byłby niezgodny z ich zasadami prawnymi.

⁽¹⁾ Zgoda z dnia 20 maja 2026 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2025/2307 z dnia 13 października 2025 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw” (Dz.U. L, 2025/2307, 11.11.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2025/2307/oj>).

- (6) Konwencja jest również zgodna z celami Unii w zakresie ochrony danych osobowych, prywatności i praw podstawowych, określonymi w art. 16 TFUE oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).
- (7) Konwencja ustanawia solidne warunki i zabezpieczenia w zakresie praw człowieka, które stanowią część przedmiotu i celu konwencji i są nierozdzielnie związane z uprawnieniami i procedurami ustanowionymi w konwencji. Ze względu na swój charakter te warunki i zabezpieczenia nie mogą stanowić przedmiotu zastrzeżenia. Konwencja wyklucza wykładnię, która prowadziłaby do łamania praw człowieka lub podstawowych wolności, w szczególności wolności wypowiedzi, sumienia, opinii, religii lub przekonań, pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się. Zabezpieczenia te zapewniają również możliwość odmowy współpracy międzynarodowej, jeżeli taka współpraca byłaby sprzeczna z prawem krajowym Państw Stron lub gdyby taka odmowa była konieczna w celu uniknięcia dyskryminacji w jakiegokolwiek postaci.
- (8) W odniesieniu do uprawnień i procedur na poziomie krajowym, jak i międzynarodowym, konwencja ustanawia horyzontalne warunki i zabezpieczenia zapewniające ochronę praw człowieka, zgodnie z obowiązkami Państw Stron wynikającymi z prawa międzynarodowego praw człowieka. Państwa Strony mają także uwzględniać w swoim prawie krajowym zasadę proporcjonalności. Takie warunki i zabezpieczenia mają obejmować między innymi kontrolę sądową lub inną niezależną kontrolę, prawo do skutecznego środka odwoławczego, podstawy uzasadniającego zastosowanie oraz ograniczenie zakresu i czasu trwania takich uprawnień i procedur.
- (9) Konwencja zawiera specjalny przepis dotyczący ochrony danych osobowych, który zapewnia, aby przed przekazaniem danych osobowych innemu Państwu Stronie stosowane były istotne zasady ochrony danych, w tym zasady ograniczenia celu, minimalizacji danych, proporcjonalności i konieczności, zgodnie z Kartą.
- (10) Uczestnicząc w negocjacjach w imieniu Unii, Komisja zapewniła zgodność konwencji z odpowiednimi przepisami Unii.
- (11) Szereg zastrzeżeń ma znaczenie dla zapewnienia zgodności konwencji z prawem i politykami Unii, a także jednolitego stosowania konwencji przez państwa członkowskie UE w ich stosunkach z Państwami Stronami spoza UE oraz skutecznego stosowania konwencji.
- (12) Zastrzeżenia pozostają bez uszczerbku dla innych zastrzeżeń, które państwa członkowskie mogą chcieć zgłosić indywidualnie, jeżeli jest to dopuszczalne.
- (13) Biorąc pod uwagę, że konwencja ustanawia procedury poprawiające transgraniczny dostęp do materiału dowodowego w formie elektronicznej i wysoki poziom zabezpieczeń, przystąpienie do niej przyczyni się do zwiększenia spójności działań Unii na rzecz zwalczania cyberprzestępczości i innych form przestępczości na poziomie światowym. Przystąpienie do konwencji ułatwi współpracę między Państwami Stronami będącymi państwami członkowskimi UE a Państwami Stronami spoza UE, przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony osób fizycznych.
- (14) Szybkie zawarcie konwencji przez Unię zapewni jej ponadto znaczący głos na wczesnym etapie wdrażania tych nowych globalnych ram walki z cyberprzestępczością.
- (15) Zgodnie z art. 64 ust. 3 konwencji podlega ona ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez państwa i regionalne organizacje integracji gospodarczej, takie jak Unia.
- (16) Unia powinna stać się stroną konwencji wraz ze swoimi państwami członkowskimi, ponieważ Unia i jej państwa członkowskie mają kompetencje w dziedzinach objętych konwencją. Zawarcie konwencji przez Unię nie wpływa na kompetencje państw członkowskich w zakresie ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia konwencji zgodnie z ich procedurami wewnętrznymi. Konwencja powinna zostać zawarta w imieniu Unii odnośnie do spraw leżących w kompetencji Unii, w zakresie, w jakim konwencja może mieć wpływ na wspólne zasady lub zmieniać ich zakres. W obszarze kompetencji dzielonych państwa członkowskie zachowują swoje kompetencje w zakresie, w jakim konwencja nie wpływa na wspólne zasady ani nie zmienia ich zakresu.

- (17) Zgodnie z konwencją Unia w swoim dokumencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia składa deklarację dotyczącą zakresu swoich kompetencji w zakresie spraw uregulowanych w konwencji. Unia określiła zakres swoich kompetencji w zakresie spraw uregulowanych w konwencji w deklaracji dotyczącej kompetencji Unii Europejskiej złożonej zgodnie z art. 64 ust. 3 i 4 Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw” (zwanej dalej „deklaracją dotyczącą kompetencji”).
- (18) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽³⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 4 września 2025 r.
- (19) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, Irlandia nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (20) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (21) Konwencja i dołączone do niej zastrzeżenia oraz deklaracja dotycząca kompetencji powinny zostać zatwierdzone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Konwencja Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw” (zwana dalej „konwencją”) zostaje niniejszym zatwierdzona w imieniu Unii Europejskiej ⁽⁴⁾.

Artykuł 2

Deklaracja dotycząca kompetencji złożona zgodnie z art. 64 ust. 3 i 4 konwencji zostaje niniejszym zatwierdzona w imieniu Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Zastrzeżenia zostają niniejszym zatwierdzone w imieniu Unii Europejskiej.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia ⁽⁵⁾.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 4 czerwca 2026 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

C. FITIRIS

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

⁽⁴⁾ Dz.U. L, 2026/1348, 19.6.2026, ELI: <http://data.europa.eu/eli/convention/2026/1348/oj>.

⁽⁵⁾ Data wejścia w życie konwencji zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

Zastrzeżenia

1. W przypadku zastrzeżeń Unia i jej państwa członkowskie działają zgodnie z poniższymi wskazaniem w odniesieniu do Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw” (zwanej dalej „konwencją”).
2. Konwencja nie zawiera odrębnego postanowienia dotyczącego zastrzeżeń. Konwencja wyraźnie zezwala natomiast Państwu Stronie na złożenie deklaracji o skorzystaniu z zastrzeżenia określonego w niektórych artykułach konwencji: art. 11 ust. 3; art. 23 ust. 3 lit. a); art. 23 ust. 3 lit. b) akapit drugi; art. 42 ust. 5; art. 63 ust. 3 i 4. Konwencja w sposób dorozumiany dopuszcza inne zastrzeżenia, pod warunkiem że są one zgodne z art. 19 lit. c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r. i z międzynarodowym prawem zwyczajowym oraz nie są niezgodne z przedmiotem i celem konwencji.
3. Unia i państwa członkowskie zgłaszają zastrzeżenie na podstawie art. 63 ust. 3, wskazując, że nie uważają się za związane art. 63 ust. 2 w odniesieniu do rozstrzygania sporów dotyczących spraw wchodzących w zakres kompetencji Unii lub rozstrzygania sporów między państwami członkowskimi lub między Unią a państwem członkowskim.
4. Jeżeli państwa członkowskie rozważają zgłoszenie własnych zastrzeżeń, informują o tym z wyprzedzeniem Komisję.
5. Warunki i zabezpieczenia w zakresie praw człowieka uznane i ustanowione w konwencji, w tym w art. 6, art. 21 ust. 4, art. 24, art. 36, art. 37 ust. 15 i art. 40 ust. 22, stanowią część przedmiotu i celu konwencji. W związku z tym Unia i jej państwa członkowskie nie mogą zgłaszać zastrzeżeń do tych artykułów. Unia powinna sprzeciwić się zastrzeżeniom zgłoszonym przez Państwa Strony Konwencji spoza UE, które zostały uznane za niezgodne z przedmiotem i celem konwencji, bez uszczerbku dla możliwości zgłoszenia przez państwa członkowskie w sposób skoordynowany takiego samego zastrzeżenia.

Deklaracja dotycząca kompetencji Unii Europejskiej złożona zgodnie z art. 64 ust. 3 i 4 Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw”

1. Unia Europejska (zwana dalej „Unią”) składa, zgodnie z art. 64 ust. 3 i 4 Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw” (zwanej dalej „konwencją”), następującą deklarację w odniesieniu do spraw uregulowanych w konwencji.
2. Państwami członkowskimi Unii są: Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Irlandia, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Chorwacji, Republika Włoska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Węgry, Republika Malty, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii oraz Królestwo Szwecji.
3. Na mocy art. 3 i 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w niektórych dziedzinach Unia ma wyłączną kompetencję, a w innych Unia dzieli kompetencje z państwami członkowskimi. Na mocy art. 4 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) wszelkie kompetencje nieprzyznane Unii w Traktatach należą do państw członkowskich.
4. W tym względzie Unia oświadcza, po pierwsze, że posiada kompetencje do zawierania umów międzynarodowych i wykonywania wynikających z nich obowiązków związanych z przestrzenią wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, która zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. j) TFUE należy do kompetencji dzielonych z państwami członkowskimi. Dotyczy to następujących dziedzin, zgodnie z art. 67 ust. 3, art. 82 ust. 1 i 2, art. 83 ust. 1 i art. 87 ust. 2 TFUE:
 - a) zapewnianie wysokiego poziomu bezpieczeństwa za pomocą środków zapobiegających przestępczości, rasizmowi i ksenofobii oraz zwalczających te zjawiska, a także za pomocą środków służących koordynacji i współpracy organów policyjnych i sądowych oraz innych właściwych organów, a także za pomocą wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach karnych i, w miarę potrzeby, przez zbliżanie przepisów karnych;
 - b) współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii oparta na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych, obejmująca zbliżanie przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich w szczególnych dziedzinach proceduralnego i materialnego prawa karnego, obejmująca środki mające na celu:
 - (i) wspieranie szkolenia sędziów i innych pracowników wymiaru sprawiedliwości;
 - (ii) ułatwianie współpracy między organami sądowymi lub równoważnymi organami państw członkowskich w ramach ścigania karnego i wykonywania orzeczeń;
 - c) ułatwianie współpracy policyjną i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych o wymiarze transgranicznym poprzez ustanowienie norm minimalnych dotyczących:
 - (i) praw jednostek w postępowaniu karnym;
 - (ii) praw ofiar przestępstw;

- d) ustanawianie norm minimalnych dotyczących definicji przestępstw oraz kar w dziedzinach szczególnie poważnej przestępczości o wymiarze transgranicznym. Powyższe dziedziny przestępczości są następujące: terroryzm, handel ludźmi oraz seksualne wykorzystywanie kobiet i dzieci, nielegalny handel narkotykami, nielegalny handel bronią, pranie pieniędzy, korupcja, fałszowanie środków płatniczych, przestępczość komputerowa i przestępczość zorganizowana;
- e) ustanowienie współpracy policyjnej z udziałem wszystkich właściwych organów państw członkowskich, w tym policji, służb celnych i innych wyspecjalizowanych służb organów ścigania, w odniesieniu do zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania i prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, do takich celów Unia może ustanowić środki dotyczące:
- (i) gromadzenia, przechowywania, przetwarzania, analizowania i wymiany istotnych informacji;
 - (ii) wspierania szkolenia pracowników, jak również współpracy w zakresie wymiany pracowników oraz wyposażenia i badań w dziedzinie kryminalistyki;
 - (iii) wspólnych technik śledczych dotyczących wykrywania poważnych form przestępczości zorganizowanej.
5. Po drugie, Unia oświadcza, że zgodnie z art. 16 ust. 2 TFUE, Unia posiada kompetencje do określania zasad dotyczących ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz przez państwa członkowskie w wykonywaniu działań wchodzących w zakres stosowania prawa Unii, a także zasady dotyczące swobodnego przepływu takich danych.
6. W szczególności, niniejszej deklaracji nie należy rozumieć jako skorzystanie przez Unię z możliwości wykonywania jej kompetencji zewnętrznych w odniesieniu do dziedzin objętych konwencją podlegających kompetencjom dzielonym w zakresie, w jakim kompetencje te nie zostały jeszcze wykonane wewnętrznie przez Unię. W dziedzinie kompetencji dzielonych państwa członkowskie zachowują swoje kompetencje w zakresie, w jakim konwencja nie wpływa na wspólne zasady ani nie zmienia ich zakresu, w tym ich przewidywalnego rozwoju w przyszłości. W związku z tym zakres kompetencji Unii należy oceniać na podstawie kompleksowej i szczegółowej analizy związku między konwencją a konkretnymi przepisami każdego aktu prawa Unii, indywidualnie dla każdego przypadku. Zakres tych kompetencji Unii i ich wykonywanie podlegają, z uwagi na ich charakter, ciągłej ewolucji.
7. Unia i jej państwa członkowskie posiadają zatem kompetencje do zawarcia konwencji. Zawarcie konwencji przez Unię pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia konwencji lub przystąpienia do niej.
8. Zgodnie z art. 64 ust. 3 i 4 konwencji Unia informuje depozytariusza o wszelkich istotnych zmianach dotyczących zakresu swoich kompetencji.
-